

man erindrer Belliggenheden af Jyllands Vestkyst, vil man finde, at der nu vel ikke er Spørgsmaal om at anlægge en større Havn mellem Hansholm, Horns Rev og Blaavandsbuk. Vi vide desuden, at Ministeren har sagt, at skulde man bygge ved Skallingen, hvor man vilde faae 12 Fod Vand, vilde det koste, troer jeg, 6 Millioner Rd., og jeg har Grund til at antage, at, hvis man vilde gaae til en endnu større Dybde, navnlig 18 Fod, vilde det koste idetmindste 12 Millioner; jeg har Grund til at troe, at disse Tal ere nogenlunde correcte. Dersom vi imidlertid ville have en Havn paa Vestkysten af Jylland — og jeg er tilbøjelig til at troe, at det er overmaade fristende — vil det blive at undersøge, om ikke navnlig Bjergbynten frembyder saadanne Forhold, at man for en overkommelig Sum kan faae anlagt en Havn der. Jeg har hørt Tale om, at der skulde være to Beregninger eller Planer, hvoraf den ene vilde medføre en Udgift af 5,300,000 Rd., den anden en Udgift af 6,700,000 Rd.; men man vilde da ogsaa til alle Tider faae en Dybde af Farvandet af 24 Fod, hvortil vilde komme en Canal af $2\frac{1}{2}$ Miils Længde ind til Liimfjorden. Det vilde altsaa være en fuldstændig sikker Havn, tilgængelig for næsten de største Skibe, og den vilde tillige blive Udgangspunktet for næsten hele Liimfjordens Handel. Denne er nu meget uheldigt stillet, idet Barerne først maae søres østeraf i Fartøier, der ikke have mere end $9\frac{1}{2}$ Fods Dybtgaaende — jeg troer ikke, der er dybere Vand ved Hals — og derefter nordpaa omkring Skagen, hvorimod de, der skulde gaae vesteraf, herefter vilde kunne udflydes fra en saadan Havn ved Bjerg. Der er endnu en Omstændighed, som det er fristende at betynde. Da det jo er afgjort, at vi ikke ville ophøre at væbne og altsaa ikke ville opgive Hær og Flaade, forekommer det mig vel at kunne fortjene Overveelse, om det ikke var rigtig at have en saadan Havn, hvor nogle Orlogsmænd under givne Omstændigheder kunde søge Tilflugt og opholde sig i; at have en

Flaade liggende indfrosset her i Kjøbenhavn, kan ikke til alle Tider være Opgaven. Derimod vilde en saadan Havn, ogsaa hvad Orlogsmænd angaaer, være, om ikke just bestemt at anbefale, saa dog være et Anlæg, der kunde fortjene nærmere Overveelse. Dette angaaer vel atter endel Millioner; men jeg har lagt Mærke til, at man i Lovgivende Forsamlinger meget let bevilger Millioner, medens det stundum er vanskeligt at faae bevilget nogle Hundrede Rigsdaler. Jeg vil, altsaa bede de Herrer, at de, inden de tage Beslutning om at sige Ja eller Nei til det Forslag, som her foreligger om en Havn ved Esbjerg, ville overveie samtlige Omstændigheder, og jeg haaber ogsaa, at den ærede Minister vil tage dette Spørgsmaal under nærmere Behandling, for derefter at komme til det bedste Resultat.

Spørgsmaalet om Jernbaner gjennem det vestlige Jylland have vi gjentagne Gange hørt for her, men paa forskjellig Maade. Der var en Tid, da vi ikke engang vilde indlade os paa en Hestebane; en saadan har gjentagne Gange spillet en betydelig Rolle; men den var ikke engang istand til at blive til Noget. Man gjorde alle mulige Indvendinger derimod, og man anførte saaledes f. Ex., at der navnlig gjennem Ringkjøbing Amt løb en fortræffelig Vandvei, men at der meget sjældent saaes enten Folk eller Hjørter. Man havde altsaa en meget stor Tvivl om, at der vilde kunne udrettes noget af det, man tilsigtede endog ved Anlægget af kun en Hestebane, men nu er man kommen ud over dette; nu er der ikke Spørgsmaal om Andet end om en Jernbane, og helst langs hele Vestkysten, rigtignok med Udlæg af saa og saa mange Millioner. Det er ganske vist, at Ringkjøbing Amt er et stort Amt og maastee har nogle Resourcer, som kunne fremkaldes ved Anlægget af en Jernbane; men man maa erindre, at der paa 80 Quadratmil ikke er mere end 70,000 Mennesker; Halvdelen af Areallet er Heide og en Deel deraf Sandflitter. Alt dette gjentager jeg til Overveelse, men jeg tør ikke sige; at man ikke skal bygge Jernba-